



Universitätsbibliothek Paderborn

Reverendissimi Ac Illustrissimi D.D. Antonii Godeau Episcopi Venciensis Viri Celeberrimi Theologia Moralis

Ex Purissimis Sacrae Scripturae, Patrum Ac Conciliorum Fontibus Derivata,
Notis Theologicis Illustrata, Duasque In Partes Divisa

Complectens Tractatus I. De quarto, quinto, & sexto decalogi Præcepto II.
De septimo decalogi Præcepto. III. De octavo decalogi Præcepto. IV. De
Ecclesiae Præceptis. V. De Sacramentis in genere & quibusdam in specie.
VI. De Pœnitentia. VII. De Matrimonio

Godeau, Antoine

Augustae Vindelicorum, 1774

Caput III. Stricta Confessarii ad sigillum obligatio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53587](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53587)

CAPUT III.

Stricta Confessarii ad sigillum obligatio.

Eam, quam multi in confessione sentiunt, difficultatem sigillum lenit, gravis nempe obligatio servandi sub secreto omnia, quæ in confessione fuere cognita. Obligatio hæc ex jure naturali, divino, & ecclesiastico manat; res enim majoris momenti soli amico conceditur, & fideli silentio esse premendas sana ratio dicitur, idque respectu confessionis Christus voluit, ne hæc fidelibus nimis redderetur odiosa. Unde de in sacramentalis sigilli violatores gravissimis penis suspensionis, depositionis, degradationis de Ecclesia animadvertit. Et quidem juste, enim siquidem, qui sigillum violat, injustitiam, & sacrilegii peccatum committit, quod nunquam ex materia, sed sola inculpabili inadvertentia potest alleviari.

In nullo proin casu aliquod peccatum, etiam veniale, in confessione auditum, sive directe, sive indirecte manifestare alteri Confessarius potest, nec umquam scientia ibidem acquisita licite nisi *Directe* manifestaret, qui unum peccatum grave in genere, vel quoddam veniale in specie coram alio, vel coram ipso pœnitente non petita prius, & obtenta ab illo licentia, etiam ob finem bonum denuo recenseret: *indirecte*, qui aliquid facit, vel omittit, ex quo minorem æstimationem pœnitentis colligere, ac prudenter suspicari homines possunt. In casu, quo Confessarius peccatum,

100

tum, quod in Reipublicæ damnum vergeret, proxime perpetrandum ex confessione sciret, posset quidem ob instans periculum ad vigilantiam aut Prætores, aut Principem hortari, adeo tamen caute, ut nullo modo vel criminis auctor, vel complices valeant cognosci. Quodsi cautelam hanc circumstantiæ non admittant, potius tacere, quam indirecte sigillum frangere Confessor deberet; quia non pro ejusmodi malis avertendis, sed pro bono animarum instituta Confessio fuit (a).

Nædum peccata, sed & alii, qui Confessario ex confessione innotuere, nævi sive naturales, sive morales sacramentali sub sigillo cadunt; quia horum propalatio sicut erubescerentiam, aut damnum in pœnitente causat, ita & odiosam confessionem reddit. Hacque sigilli obligatione non solum Confessarius verus, sed & fictus, sicut & interpret, omnesque illi, qui de confessione quidquam adstantes audierunt, vel in scheda legerunt, stringuntur; quia eadem, quæ de Confessario, etiam de his ratio valet.

Pœnitens, qui bona Confessarii Consilia præcepta coram aliis absque gravi causa enarrat, non quidem sacramentale, sed naturale secretum ingra-

(a) Huc spectat anno 1682. damnata propositio: *Sicentia ex confessione acquisita, modo fiat sine directa, aut indirecta revelatione & gravamine pœnitentis, uti licet, si aliud multo gravius ex non usu sequatur, in cujus comparatione prius merito contemnatur.*

ingratus violat; hac quippe ratione odibilem aliis sæpe Confessarium reddit, malumque pro bono rependit, quæ iniquitas est maxima. Quod si tamen Confessarius muneris sui oblitus ad illicita pertrahere pœnitentem attentaret, hæc iniqua illius consilia vel præcepta non publice recensere, aut mulierculis narrare; sed recto Confessarii nomine alteri cuidam cordato viro exponere pœnitens posset, quidque hac in re agendum sit ab illo discere (a).

SECTIO

(a) Si tactibus, verbis, vel scriptis, in confessionalis traditis pœnitentem ad venerea Confessarii sollicitaret, non solum apud virum discretum consilium petere, sed insuper ad Ordinarium, vel regularem Superiorem sollicitantem deferre juxta Gregorii XV. & Benedicti XIV. Decretum pœnitens teneretur, ne lupus sub ovina pelle latens plures incautas oviculas discerpatur. In veris germaniæ Dioccesibus Bullas has usque receptas non fuisse multi Auctores testantur. Sed quidquid de non receptione sit; personæ sollicitæ qualitatem, aliasque circumstantias cœpendas esse plerique docent, ne forte damnum magis, quam ex sollicitatione timebatur, præcipiti ex denunciatione malum sequatur. Hæc duæ, quas Alexander VII. damnavit, propositiones sunt notandæ, quæ ita habent: *Confessarius, qui in sacramentali confessione tribuit pœnitenti chartam postea legendam, in qua ad venerem sollicitat non censetur sollicitasse in confessione, ac proinde non est denunciandus. Num. 16. Modus evadendi obligationem denunciandæ sollicitationis est, si sollicitatus confiteatur cum sollicitante, hoc potest eum absolvere absque onere denunciandæ. Num. 7.*